

3. Jeżeli przez przemieszczanie odpadów, które w zakresie zezwoleń podlega wymogom przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 — obecnie w rozporządzeniu 1069/2009 — należy rozumieć przewóz produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (z jednego kraju do drugiego) w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006, niezależnie od kategorii, do której należy przewożony materiał, to czy art.1 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 należy interpretować w ten sposób, że chodzi również o przemieszczanie mieszanin produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i innych materiałów, a jeśli tak, to czy ma znaczenie stosunek ilościowy między ubocznymi produktami pochodzenia zwierzęcego i innymi substancjami? Czy też produkt uboczny pochodzenia zwierzęcego traci charakter produktu ubocznego pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu rozporządzenia w sprawie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego z 2009 r. i w wyniku połączenia z inną substancją staje się odpadem w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 1013/2006?

-
- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy, Dz.U. 2008, L 312, s. 3.
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2016 r. w sprawie przemieszczania odpadów, Dz.U. 2006, L 190, s. 1.
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, Dz.U. 2002, L 273, s. 1.
- (⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002, Dz.U. 2009, L 300, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad voor Vergunningsbetwistingen (Belgia) w dniu 15 stycznia 2019 r. — A, B, C, D, E/Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen

(Sprawa C-24/19)

(2019/C 139/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad voor Vergunningsbetwistingen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A, B, C, D, E.

Strona przeciwna: Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 2 lit. a) i art. 3 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE (¹) skutkują tym, że art. 99 besluit van de Vlaamse regering van 23 december 2011 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (rozporządzenia z dnia 23 grudnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie rządu flamandzkiego z dnia 6 lutego 1991 r. w sprawie ustanowienia flamandzkiego systemu zezwoleń środowiskowych) i besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (rozporządzenia rządu flamandzkiego z dnia 1 czerwca 1995 r. ustanawiającego przepisy ogólne i sektorowe) w zakresie aktualizacji wymienionych rozporządzeń stosownie do ewolucji technicznej, które afdeling 5.20.6 betreffende de installaties voor het opwekken van elektriciteit (rozdział 5.20.6 dotyczący instalacji do wytwarzania energii za pomocą wiatru) wprowadza do VLAREM II, jak również Omzendbrief „Afweingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines” van 2006 (okólnik dotyczący ram oceny i warunków

ramowych budowy turbin wiatrowych z 2006 r.) [zwane dalej łącznie „przedmiotowymi instrumentami”, obydwa zawierające różne przepisy dotyczące budowy wiatraków, między innymi środki ostrożnościowe, normy w zakresie zacielenia, jak również hałasu, w zależności od strefy planistycznej, należy kwalifikować jako »plan lub program« w rozumieniu przepisów dyrektywy? Jeżeli okaże się, że dla ustanowienia przedmiotowych instrumentów musiała być przeprowadzona ocena wpływu na środowisko, to czy Raad [voor Vergunningsbetwistingen] może regulować obowiązywanie w czasie niezgodnych z prawem skutków tych instrumentów? Należy przy tym zadać kilka pytań cząstkowych:

1. Czy instrument realizujący założenia polityczne, taki jak analizowany omzendbrief (okólnik), w przypadku którego upoważnienie do jego wydania opiera się na swobodzie uznania i wolności decyzyjnej danego organu, w związku z czym w odniesieniu do którego brak jest faktycznego wskazania organu właściwego do ustanowienia „planu lub programu” i w odniesieniu do którego nie przewidziano również formalnej procedury jego przyjęcia, może być uznany za plan lub program w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42?
2. Czy dla uznania za „plan lub program” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42 wystarczające jest, że realizujący założenia polityczne instrument lub zasada o charakterze ogólnym, takie jak przedmiotowe instrumenty, przewidują częściowe ograniczenie marginesu oceny udzielającego zezwolenia organu, nawet jeżeli nie ustanawiają one wymogu, niezbędnego warunku udzielenia zezwolenia albo nie mają na celu ustalania ram dla przyszłego udzielenia zezwolenia na inwestycję, pomimo iż prawodawca Unii wskazał, że ów cel stanowi element definicji „planu lub programu”?
3. Czy instrument realizujący założenia polityczne, którego ustanowienie jest motywowane względami pewności prawa, a zatem stanowi zupełnie swobodną decyzję, taki jak przedmiotowy omzendbrief (okólnik), może zostać zdefiniowany jako „plan lub program” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42 i czy taka wykładnia nie stoi w sprzeczności z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym wykładnia celowościowa dyrektywy nie może fundamentalnie odbiegać od wyrażonej wyraźnie woli prawodawcy Unii?
4. Czy rozdział 5.20.6 VLAREM II, zawierający zasady, których sformułowanie nie jest obowiązkowe, może zostać zdefiniowany jako „plan lub program” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42 i czy taka wykładnia nie stoi w sprzeczności z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym wykładnia celowościowa dyrektywy nie może fundamentalnie odbiegać od wyrażonej wyraźnie woli prawodawcy Unii?
5. Czy instrument realizujący założenia polityczne i normatywne rozporządzenie rządowe, takie jak przedmiotowe instrumenty, posiadające ograniczoną wartość informacyjną, a przynajmniej niestanowiące ram, z których można by wywodzić jakiegokolwiek prawo do wykonania projektu i z których nie wynika prawo do ram, wskazujących w jaki sposób można uzyskać zezwolenie na projekt, mogą zostać uznane za „plan lub program”, które „ustalają ramy dla przyszłego zezwolenia” w rozumieniu art. 2 lit. a) i art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/42 i czy taka wykładnia nie stoi w sprzeczności z orzecznictwem Trybunału, zgodnie z którym wykładnia celowościowa dyrektywy nie może fundamentalnie odbiegać od wyrażonej wyraźnie woli prawodawcy Unii?
6. Czy instrument realizujący założenia polityczne, taki jak Omzendbrief (okólnik): EME/2006/01- RO/2006/02, posiadający wyłącznie wartość informacyjną i/lub normatywne rozporządzenie rządowe, takie jak rozdział 5.20.6 VLAREM II, które ustala wyłącznie progi minimalne dla udzielenia zezwolenia, a przy tym jako zasada o charakterze ogólnym posiada autonomiczny status; z których obydwa zawierają jedynie ograniczoną ilość kryteriów i warunków; oraz z których żadne nie jest samodzielnie determinujące dla chociaż jednego kryterium lub warunku, a zatem w stosunku do których można argumentować, że na podstawie obiektywnych danych można wykluczyć, że mogą one mieć istotne skutki dla środowiska; mogą zostać uznane za „plan lub program” w związku z art. 2 lit. a) i art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2001/42 i czy mogą one zatem — ze względu na okoliczność, że ustanawiają one zasady i procedury kontrolne mające zastosowanie do danego sektora — być uznawane za czynności ustanawiające kompletny zbiór kryteriów i warunków zatwierdzania i wykonywania jednego lub więcej projektów, które potencjalnie mogą powodować znaczący wpływ na środowisko?
7. Jeżeli na poprzednie pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy organ sądowy może ustalić to samodzielnie, po tym, jak rozporządzenie lub quasi-ustawa (takie jak przedmiotowe normy VLAREM i Omzendbrief) zostaną ustanowione?

8. Jeżeli z odpowiedzi na pytania prejudycjalne będzie wynikało, że przedmiotowe instrumenty są niezgodne z prawem, to czy organ sądowy, właściwy jedynie pośrednio, na zasadzie wyjątku, którego orzeczenie ma skutek jedynie *inter partes*, może orzec o utrzymaniu w mocy skutków niezgodnego z prawem rozporządzenia i/lub niezgodnego z prawem Omzendbrief (okólnika), jeżeli niezgodne z prawem instrumenty przyczyniają się do osiągnięcia celu polegającego na ochronie środowiska, do którego to celu zmierza również dyrektywa w rozumieniu art. 288 TFUE i jeżeli spełnione są przewidziane w prawie Unii wymogi takiego utrzymania w mocy skutków aktu prawnego (określone w wyroku *Association France Nature Environnement* [sprawa C-379/15])?
9. Jeżeli na pytanie ósme zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy organ sądowy może orzec o utrzymaniu w mocy skutków zaskarżonego projektu, aby w ten sposób spełnić pośrednio (określone w wyroku *Association France Nature Environnement*) wymogi, jakie prawo Unii stawia w stosunku do takiego utrzymania w mocy skutków prawnych planu lub programu, który jest niezgodny z dyrektywą 2001/42?

(¹) Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, Dz.U. 2011, L 197, s. 30.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 23 stycznia 2019 r. — Telenor Magyarország Zrt./Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke

(Sprawa C-39/19)

(2019/C 139/29)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Telenor Magyarország Zrt.

Druga strona postępowania: Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy porozumienie handlowe pomiędzy dostawcą usługi dostępu do internetu i użytkownikiem końcowym, na podstawie którego dostawca stosuje do użytkownika końcowego taryfę zerową w stosunku do określonych aplikacji (to znaczy, transmisja spowodowana przez daną aplikację nie jest wliczana do celów zużycia danych, jak również nie powoduje obniżenia prędkości transmisji po wykorzystaniu umówionego limitu danych), i zgodnie z którym dostawca ten stosuje dyskryminację wpisaną w warunki umowy handlowej zawartej z ostatecznym konsumentem, skierowaną wyłącznie przeciwko ostatecznemu użytkownikowi, który jest stroną tego porozumienia, a nie przeciwko użytkownikowi, który nie jest stroną tego porozumienia, należy interpretować w świetle art. 3 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (¹), a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (zwanego dalej „rozporządzeniem”)?